

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3286/2020
17.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ..., ..., ББ из ..., ВВ из ..., ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Пашић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 20/17 од 24.05.2018. године, на седници одржаној 17.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 20/17 од 24.05.2018. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 3439/11 од 13.09.2016. године, обавезао је тужену да исплати тужицима, и то: АА, износ од 98.348,24 динара, на основу увећања плате на име рада дужег од пуног радног времена за период март 2009. – јул 2011. године, на основу увећања плате за рад ноћу за период октобар 2008. – јул 2011. године, на основу увећања плате за рад у дане државних и верских празника и за рад недељом за јануар 2010. године, на основу рада ноћу за време празника за јануар 2010. године; ББ, износ од 211.041,69 динара, на основу увећања плате на име рада дужег од пуног радног времена за период јун 2008. – јул 2011. године, на основу увећања плате за рад ноћу за период јун 2008. – јул 2011. године, на основу увећања плате за рад у дане државних и верских празника и за рад недељом за период јануар 2009. – мај 2011. године, на основу рада ноћу за време празника за период јануар 2009. године – фебруар 2011. године; ВВ, укупан износ од 180.236,45 динара, на основу увећања плате на име рада дужег од пуног радног времена за период септембар 2008. – јул 2011. године, на основу увећања плате за рад ноћу за период јун 2008. – јул 2011. године, на основу увећања плате за рад у дане државних и верских празника и за рад недељом за период јануар 2009. године – април 2011. године, на основу рада ноћу за време празника за период јануар 2009. године – мај 2010. године; ГГ, укупан износ од 188.887,28 динара, на основу увећања плате на име рада дужег од пуног радног времена за период јун 2008. – јул 2011. године, на основу увећања плате за рад ноћу за период јун 2008. – јул 2011. године, на основу увећања плате за рад у дане државних и верских празника и за рад недељом за период април 2009. године – јануар 2010. године, на основу рада ноћу за време празника за јануар 2009. године; ДД, укупан износ од

171.541,60 динара, на основу увећања плате на име рада дужег од пуног радног времена и то за период август 2008. – јул 2011. године, на основу увећања плате за рад ноћу за период јун 2008. – јул 2011. године, на основу увећања плате за рад у дане државних и верских празника и за рад недељом за период мај 2010. године - мај 2011. године и на основу рада ноћу за време празника за период мај 2010. године - мај 2011. године, новчане износе за одређене месеце, са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу првом изреке). Обавезао је тужену да солидарно накнади тужиоцима трошкове парничног поступка у износу од 713.069,00 динара (став други изреке). Одбио је предлог тужилаца за ослобађање од плаћања трошкова судских такси у овој парници (став трећи изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 20/17 од 24.05.2018. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду ПП 3439/11 од 13.09.2016. године, у ставу првом и другом изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, ради уједначења судске праксе.

Апелациони суд у Београду, решењем Р4 121/18 од 26.10.2018. године, изјаснио се, да је недопуштена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 20/17 од 24.05.2018. године.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. а у вези члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужбе су поднете 21.07.2011. године.

Одредбом члана 439. ЗПП је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 394. став 2. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14, који се примењује од 31.05.2014. године) је прописано да, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра,

односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у односу на тужиоце понаособ, у делу којим је усвојен тужбени захтев за исплату одређених новчаних износа, као главни захтев, очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужене није дозвољена на основу цитираних одредби члана 394. став 2. ЗПП и члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић